

Prejeli smo

Pismo brez naslova

Dobrega pol leta se trudi trnovskovaški dopisnik Štajerskega tednika, napis "press" na avtomobilu in on sam govori o novinarju, jaz pa si ljudi tega izjemnega poklica in njihovo kvalificiranost vseeno predstavljam drugače, da me z veliko prizadevnostjo kot trnovskovaškega župana predstavlja. (Po obeh izstopnih privednikih izgleda, kot bi bila sovaščana.)

Predstavlja me v takšni luči, da sem z njegovim predstavljanjem pravzaprav zelo zadovoljen. Zelo bi me motilo, prav žal in nerodno bi mi bilo, če bi me bvali. Kajti takrat bi bila somišljenika. (Tako pa na mojo veliko srečo nisva. Kot tudi ne z županskim kandidatom preteklih volitev in sedanjim članom nadzorne odbora in še s kom, ki jih zbira v pomoč, in da bi bil opis prepričljivejši, bvala bogu ne!)

V zadnji izdaji Tednika sem imel čast, da me je predstavil kar štirikrat. (Predlagam, da v pribodnje izda kar posebno izdajo, saj so mi že ob tej številki ljudje čestitali.) Tako sem od žene, ki mi rada pripoveduje šale, izvedel, da sem tudi v "satirični rubriki", najžlablnejšem delu dobrega medija "nastopil" kar dvakrat. Iz tega sem ugotovil, da je trnovskovaški dopisnik zapisal eno veliko laž (ne prvič) in eno resnico.

Laž je, da moj večletni volilni program treh dobljenih volitev že leta in leta vsebuje "Zgradili bomo šolo ...", ker pač še ni videl, da smo

zgradili pošto, kulturni dom, zdravstveni dom, mrliško vežico in igrišče s slačilnicami, če naštevam objekte skupnega standarda kraja, in leto bomo šolo, vrtec in telovadnico!

Resnica pa je, da zaradi slabega sloga trnovskovaškega dopisnika o trnovskovaškem županu, z obžalovanjem do spoštovanih prijateljev in znancev pri Tedniku in Radiu, ne berem in ne poslušam več obeh. Berem Večer, odličen časopis, listam izvirno izdajo Playboya, kot se za moja leta spodobi, in uživam v Radiu Ljubljana (Ropret je car - še sreča, da ga trnovskovaški dopisnik ni slišal, ker se nikoli več ne bi oglasil kot radijski sodelavec. Iz tega se posledično sprašujem, ali so ga pozabili uredniki?)

Ker sem se (po moje žlabtnega) humorja učil od Jaroslava Haška in Franeta Milčinskega Ježka, bi po moji oceni "humorni" prispevki trnovskovaškega dopisnika v Tedniku prej izvalili iz mrtvega konja prdec kot iz razumnega človeka nasmeh!

Predolž sem že! A vseeno naj dopisnika spomnim, ker nima zgodovinskega spomina, vsaj na dva "dosežka" njegovega pisanja, na pisarijo iz leta 1995 - izvod Tednika je v knjižnici - ki je njegova zgodba o zarečenem krubu, sicer pa z vsebino o "političnem mostu med Destrnikom in Vitomarci", ter na mnogo resnično bolj žalostno zgodbo, staro nekoliko manj, o skora svojem sosedu, že pokojnem zaslužnem Trnovčanu, s katerim sem bil v trojici gradbene odbora Kulturnega doma v Trnovski vasi, za katerega pa seveda trnovskovaški dopisnik tako ne vel!

Župan
Karl Vurcer

TEDNIK

št. 4/2004

29.1. 2004